

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ 1) เพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล จากโมเดลการคัดเลือก 2 โมเดล ได้แก่ โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมกับโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง 2) เพื่อเปรียบเทียบโมเดลการคัดเลือกดังกล่าว ในประเด็นความสามารถในการทำนายและความคลาดเคลื่อนในการทำนาย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์ คือ นักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล รุ่นปีการศึกษา 2536-2541 จำนวน 1,168 คน จาก 1,374 คน โดยเป็นกลุ่มนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการสอบร่วม จำนวน 717 คน และกลุ่มนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการคัดเลือกเอง จำนวน 451 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ฉบับคือ 1) แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับเกรดเฉลี่ยสะสมและคะแนนสอบคัดเลือกของนักศึกษาแพทย์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2536-2541 2) แบบสอบถามภูมิหลังนักศึกษาแพทย์และความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis) โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL version 8.12) ต่อมาทำการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรตาม และค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนเหลือ (RMR) ของโมเดล

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยในการศึกษาค้างนี้ สรุปได้ดังนี้

1. โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วม ที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ประกอบด้วยตัวแปรอิสระ 15 ตัว โดยแบ่งเป็น กลุ่มตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ 9 ตัว และกลุ่มตัวแปรด้านคะแนนสอบคัดเลือก 6 ตัว ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตได้ร้อยละ 39 และร้อยละ 3 ตามลำดับ

โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง ที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ประกอบด้วยตัวแปรอิสระ 15 ตัว โดยแบ่งเป็น กลุ่มตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ 8 ตัว และกลุ่มตัวแปรด้านคะแนนสอบคัดเลือก 7 ตัว ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตได้ร้อยละ 16 และร้อยละ 17 ตามลำดับ

ทั้ง 2 โมเดลมีตัวแปรอิสระเหมือนกัน 13 ตัว และแตกต่างกัน 4 ตัว ที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต

2. ในการเปรียบเทียบโมเดล โดยใช้ค่าสถิติ 3 ประเภท เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย ($R^2_{\text{สอบรวม}} = 0.39$, $R^2_{\text{คัดเลือกเอง}} = 0.16$) ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต ($R^2_{\text{สอบรวม}} = 0.03$, $R^2_{\text{คัดเลือกเอง}} = 0.17$) และค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนเหลือ ($RMR_{\text{สอบรวม}} = 0.033$, $RMR_{\text{คัดเลือกเอง}} = 0.037$) พบว่าแต่ละโมเดลดีในลักษณะต่างกัน โดยโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ดีกว่า ในขณะที่โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองทำนายความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตได้ดีกว่า

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการเปรียบเทียบโมเดล ได้ข้อสรุปคือ โมเดลทั้ง 2 ที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยและมีความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตได้ดีต่างกัน และมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายต่ำใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่าโมเดลทั้ง 2 น่าจะแตกต่างกันในด้านความสามารถในการทำนาย เป็นประเด็นที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยนำมาอภิปราย ดังนี้

1. ความสามารถในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย พบว่าโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวมสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยได้สูงกว่าโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง ทั้งนี้เป็นเพราะว่าระดับของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยสูงกว่าตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง เนื่องจากความสามารถในการทำนายนั้นจะมากหรือน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับระดับของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามว่ามีมากน้อยเพียงใด หากมีความสัมพันธ์กันมากก็สามารถทำนายตัวแปรตามได้ถูกต้องมากกว่ากรณีที่ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามน้อย (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2537 อ้างถึงใน อัจฉรวรงค์วัฒนามงคล, 2541) โดยค่าความสามารถในการทำนายจะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย ซึ่งคำนวณได้โดยการยกกำลังสองของค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (ศิริชัย กาญจนวาสิ, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และดิเรก ศรีสุโข, 2540: 72-73)

การที่โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวมและโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองมีค่าความสามารถในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยเท่ากับ 0.39 และ 0.16 ตามลำดับ หมายความว่า ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบรวมและวิธีการคัดเลือกเองสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยได้ร้อยละ 39 และร้อยละ 16 ตามลำดับ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 61 และร้อยละ 84 ตามลำดับนั้น เป็นส่วนของความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยที่อธิบายได้จากตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้นำมาศึกษาในโมเดลครั้งนี้

เมื่อพิจารณารายละเอียดของตัวแปรในโมเดลทั้ง 2 ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย พบว่าจะแนะนำสอบคัดเลือกทุกรายวิชาที่ใช้สอบด้วยวิธีการสอบร่วมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งคำแนะนำสอบคัดเลือกด้านวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยา ส่งผลมากที่สุด ในขณะที่คำแนะนำสอบคัดเลือกของบางรายวิชาเท่านั้นที่ใช้สอบด้วยวิธีการคัดเลือกเองส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย นั่นคือคำแนะนำสอบคัดเลือกด้านวิชาสามัญ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยา แสดงว่าคำแนะนำสอบคัดเลือกทุกวิชาเป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการสอบร่วม ในขณะที่คำแนะนำสอบคัดเลือกด้านวิชาสามัญ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยาเป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการคัดเลือกเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ (2531) ที่พบว่าคำแนะนำสอบคัดเลือกของวิชาสามัญ เคมี และชีววิทยา เป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เช่นเดียวกับงานวิจัยของ สุรทิน จันทรมะโน (2531) ที่พบว่าคำแนะนำสอบคัดเลือกของวิชาภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ เป็นตัวแปรทำนายที่ดีที่สุดของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล และงานวิจัยของ ธนาวุฒิ กำเนิดดิษฐ (2538) ที่พบว่าคำแนะนำสอบคัดเลือกของวิชาชีววิทยา และภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบที่ให้ประสิทธิภาพเชิงทำนายของผลการเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประหยัดศรี เกื่อนศิริ (2536), Mouw and Khanna (1993) และ Braley and Ogden (1997) ที่พบว่าคำแนะนำสอบคัดเลือกมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษา

จากการศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย ได้ข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า ภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ทั้งที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมและวิธีการคัดเลือกเองไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยของทั้งนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาด้วยวิธีการสอบร่วมและวิธีการคัดเลือกเองไม่สามารถทำนายได้ด้วยภูมิหลังของตัวนักศึกษาแพทย์เอง สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาของนักวิจัยหลายท่านที่พบว่า เพศ (กมล กิจสวัสดิ์, 2533; Pennock, 1994; Wifford, 1996) การสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า (ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา, 2532) การศึกษาของบิดาและ/หรือมารดา (ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา, 2532; สายวรุณ บุญคง, 2535; ประหยัดศรี เกื่อนศิริ, 2536; สุภาภรณ์ กรุดทอง และคณะ, 2537; อัญญาพร หิรัญพฤกษ์, 2539) อาชีพของบิดาและ/หรือมารดา (ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา, 2532; สายวรุณ บุญคง, 2535; สุภาภรณ์ กรุดทอง และคณะ, 2537; อัญญาพร หิรัญพฤกษ์, 2539) และรายได้ของบิดามารดา (สายวรุณ บุญคง, 2535; ประหยัดศรี เกื่อนศิริ, 2536; สุภาภรณ์ กรุดทอง และคณะ, 2537; อัญญาพร หิรัญพฤกษ์, 2539) ไม่มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย แต่ผลที่ได้นี้ขัดแย้งกับงานวิจัยที่ผ่านมาที่พบว่า เพศ (สายวรุณ บุญคง, 2535; Keller, Crouse and Trusheim, 1993; Guyot, 1997) คณะนสะสมตอนมัธยมศึกษาตอนปลาย (ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา, 2532; กมล กิจสวัสดิ์, 2533; ประหยัดศรี เกื่อนศิริ, 2536; วราภรณ์ วาณิช, 2539; อัญญาพร หิรัญ

พฤษ์, 2539; Keller, Crouse and Trusheim, 1993; Richardson and Sullivan, 1994; Guyot, 1997) การสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือสอบเทียบ (พวงแก้ว ปุณยกนก และคณะ, 2534 อ้างถึงใน สุภาภรณ์ คงทวี, 2541; เกศินี คุณคำชู, 2539) การศึกษาของบิดามารดา (House, 1996; Grayson, 1997; House and Cummings, 1997) อาชีพของบิดามารดา (วารภรณ์ วาณิช, 2539) รายได้ของบิดามารดา (วารภรณ์ วาณิช, 2539) และสถานภาพเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว (Kuh, Vesper and Pace, 1995; Wifford, 1996) มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย

2. ความสามารถในการทำนายความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต พบว่าโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองสามารถทำนายความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตได้สูงกว่าโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วม เหตุผลเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในข้อ 1 นั่นคือระดับของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองกับความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตสูงกว่าตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วม จึงทำให้ความสามารถในการทำนายความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตสูงกว่าตามไปด้วย

การที่โมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองและโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมมีค่าความสามารถในการทำนายความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตเท่ากับ 0.17 และ 0.03 ตามลำดับ หมายความว่า ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเองและวิธีการสอบร่วมสามารถอธิบายความแปรปรวนของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตได้ร้อยละ 17 และร้อยละ 3 ตามลำดับ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 83 และร้อยละ 97 ตามลำดับนั้น เป็นส่วนของความแปรปรวนของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตที่อธิบายได้จากตัวแปรอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้นำมาศึกษาในโมเดลครั้งนี้

เมื่อพิจารณารายละเอียดของตัวแปรในโมเดลทั้ง 2 ที่ส่งผลต่อความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต พบว่าภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมส่งผลต่อความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต ในขณะที่คะแนนสอบคัดเลือกด้านวิชาสามัญ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยา ที่ใช้สอบด้วยวิธีการคัดเลือกเองส่งผลต่อความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต แสดงว่า ภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์เป็นกลุ่มตัวแปรทำนายที่สำคัญของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาดูด้วยวิธีการสอบร่วม ในขณะที่คะแนนสอบคัดเลือกด้านวิชาสามัญ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยา เป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาแพทย์ที่เข้ารับการศึกษาดูด้วยวิธีการคัดเลือกเอง สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมาของนักวิจัยหลายท่านที่พบว่า เพศ (ประนอม รอดคำดี, 2538; Eickholt, 1994) คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Wheeler and Magaletta, 1997) การสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือสอบเทียบ (เกศินี คุณคำชู, 2539) และรายได้ (ชุติมา บุรณานิต, 2539) มีความสัมพันธ์กับระดับความสุขสมบูรณ์ในระดับอุดมศึกษา แต่ผลดังกล่าวขัดแย้งกับงานวิจัยของ Smith (1994) ที่พบว่าเพศไม่มี

ความสัมพันธ์กับความสุขสมบูรณ์ของวัยรุ่น และ คีร์รีตัน จันทรแสงรัตน์ (2538) ที่พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ สภาพครอบครัว รายได้นักศึกษา และรายได้ครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของนักศึกษา

3. ความคลาดเคลื่อนในการทำนาย พบว่าโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายต่ำใกล้เคียงกับโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง หมายความว่า ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกทั้งด้วยวิธีการสอบร่วมและวิธีการคัดเลือกเองสามารถทำนายตัวแปรตามได้ใกล้เคียงกับค่าของตัวแปรตามที่เกิดขึ้นจริงไม่แตกต่างกัน เหตุผลเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในข้อ 1 นั่นคือระดับของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมกับตัวแปรตามใกล้เคียงกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง แสดงว่าโดยรวมแล้วตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วมเป็นตัวแปรที่มีความสามารถในการทำนายตัวแปรตามได้ใกล้เคียงกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

จากการเปรียบเทียบผลการทำนายของโมเดลทั้ง 2 ที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ประกอบกับความคลาดเคลื่อนในการทำนายต่ำ พบว่าแต่ละโมเดลมีลักษณะต่างกัน จึงมีความน่าเชื่อถือพอที่จะนำมาพิจารณาประกอบการคัดเลือกตามความเหมาะสม เพื่อประสิทธิภาพในการบริหารการจัดสอบและลดความคลาดเคลื่อนในการคัดเลือกลง ดังนี้

1. ควรนำตัวแปรที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วม มาพิจารณาการคัดเลือกบุคคลเพื่อเป็นนักศึกษาแพทย์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับสูง โดยนำตัวแปรคะแนนสอบคัดเลือกด้านวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยา มาพิจารณาเป็นอันดับแรก เนื่องจากเป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญที่สุด

2. ควรนำตัวแปรที่ใช้ในการคัดเลือกด้วยวิธีการคัดเลือกเอง มาพิจารณาการคัดเลือกบุคคลเพื่อเป็นนักศึกษาแพทย์ที่มีความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตอยู่ในระดับสูง โดยนำตัวแปรคะแนนสอบคัดเลือกด้านวิชาสามัญ ภาษาอังกฤษ และชีววิทยา มาพิจารณาเป็นอันดับแรก เนื่องจากเป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญที่สุด

3. ควรนำตัวแปรด้านภูมิหลังของนักศึกษาแพทย์ มาใช้พิจารณาเพื่อช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาแพทย์มีการพัฒนาชีวิตทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา และการเรียน อย่างมีระบบ จนถึงพร้อมด้วยความสุขสมบูรณ์ทุกด้าน มากกว่านำมาประกอบการพิจารณาการคัดเลือก เนื่องจากเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตในโมเดลการคัดเลือกด้วยวิธีการสอบร่วม แต่ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยในโมเดลทั้ง 2

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ คณะเสนอคัดเลือกบางวิชาที่ใช้ในการสอบข้อเขียนไม่ส่งผลต่อตัวแปรตาม จึงควรมีการวิเคราะห์ข้อสอบคัดเลือก เพื่อปรับปรุงให้เป็นข้อสอบที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากการสอบข้อเขียนยังถือเป็นวิธีหนึ่งที่เหมาะสมในการคัดเลือก

2. ควรมีการวิจัยในหัวข้อเดียวกันนี้ในกลุ่มตัวอย่างอื่นและพัฒนาแบบวัดความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตให้มีคุณภาพในด้านความตรงเชิงโครงสร้างควบคู่ไปด้วย เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ตรวจสอบองค์ประกอบของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตก่อนใช้เก็บข้อมูล เพื่อจะได้ทราบความตรงเชิงโครงสร้างของความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาไทยได้ดียิ่งขึ้น และก็น่าที่จะเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญในการประเมินคุณภาพของนักศึกษาได้

3. ในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องอธิบายความแปรปรวนตัวแปรตามได้ต่ำถึงปานกลาง จึงควรทำวิจัยในหัวข้อเดียวกันนี้อีก โดยเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย และความสุขสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิตมาศึกษาในโมเดลด้วย เพื่อจะได้ค่าการทำนายที่มีค่าสูงขึ้นกว่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย